

23. 10. 96

DA

De Europæiske Fællesskabers Tidende

Nr. C 313/15

b) retsforfølges eller idømmes straf, i det omfang retsforfølgningen ikke medfører anvendelse af en foranstaltning, der begrænser hans personlige frihed

Artikel 12

Videreudlevering til en anden medlemsstat

c) blive palagt at efterkomme en straffedom eller en foranstaltning, der ikke indebærer frihedsberøvelse, herunder bødestraf, eller en anden foranstaltning, der måtte træde i stedet, også selv om den begrænser hans personlige frihed

1. Artikel 15 i den europæiske udleveringskonvention og artikel 14, stk. 1, i Benelux-traktaten finder ikke anvendelse på begæringer om videreudlevering til en anden medlemsstat.

d) retsforfølges, idømmes straf, tilbageholdes med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en sikkerhedsforanstaltning eller underkastes andre former for begrænsning af sin personlige frihed, hvis han efter udleveringen udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen for specifikke forbrydelser, begæet forud for udleveringen.

2. Enhver medlemsstat kan samtidig med afgivelsen af den i artikel 18, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at artikel 15 i den europæiske udleveringskonvention og artikel 14, stk. 1, i Benelux-traktaten fortsat finder anvendelse, medmindre andet er bestemt i artikel 13 i konventionen om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union⁽¹⁾, eller den pågældende person giver sit samtykke til videreudleveringen til en anden medlemsstat.

2. Den udleverede afkald, som omhandlet i stk. 1, litra d), meddeles de kompetente retsmyndigheder i den begærende medlemsstat og føres til protokols, i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning.

Artikel 13

Central myndighed og fremsendelse af dokumenter pr. telefax

3. Enhver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at afkald, som omhandlet i stk. 1, litra d), indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende har givet udtryk herfor frivilligt og med fuldt kendskab til følgerne heraf. Med henblik herpå har den udleverede ret til at få juridisk bistand.

1. Hver medlemsstat udpeger en central myndighed eller, hvis det er påkrævet i henhold til dens forfatning, flere centrale myndigheder, med henblik på fremsendelse og modtagelse af udleveringsbegæringer og de nødvendige dokumenter til støtte herfor, samt enhver anden officiel skrivelse i forbindelse med udleveringsbegæringen, medmindre andet er fastsat i denne konvention.

4. Når den anmodede medlemsstat har fremsat en erklæring i medfør af artikel 6, stk. 3, anvendes stk. 1, litra a), b) og c), i denne artikel ikke på andre fiskale forbrydelser end dem, der er nævnt i artikel 6, stk. 3.

2. Hver medlemsstat oplyser samtidig med afgivelsen af den i artikel 18, stk. 2, omhandlede notifikation, hvilken myndighed eller hvilke myndigheder, den har udpeget i medfør af stk. 1 i denne artikel. Den meddeler depositøren enhver ændring af denne udpegelse.

Artikel 11

Den anmodede medlemsstats formodede samtykke

Enhver medlemsstat kan samtidig med afgivelsen af den i artikel 18, stk. 2, omhandlede notifikation eller på et hvilket som helst andet tidspunkt erklære, at i dens forbindelser med andre medlemsstater, som har afgivet samme erklæring, anses dens samtykke i henhold til artikel 14, stk. 1, litra a), i den europæiske udleveringskonvention og artikel 13, stk. 1, litra a), i Benelux-traktaten for at være givet, medmindre den tilkendegiver andet, når den i et konkret tilfælde tillader udlevering.

3. Udleveringsbegæringen og de i stk. 1 omhandlede dokumenter kan fremsendes pr. telefax. Enhver central myndighed skal råde over en telefax til afsendelse og modtagelse af sådanne dokumenter og sørge for, at den hele tiden fungerer.

4. Når der i henhold til denne artikel anvendes telefax, gøres der brug af en kryptografisk anordning, der tilsluttes telefaxen hos den centrale myndighed for at sikre såvel oprindelse som fortrolighed i forbindelse med fremsendelsen. Medlemsstaterne aftaler indbyrdes, hvorledes denne artikel skal anvendes i praksis.

Safremt medlemsstaten i en konkret udleveringssag har tilkendegivet, at dens samtykke ikke må anses for at være givet, finder artikel 10, stk. 1, stadig anvendelse.

⁽¹⁾ EFT nr. C 78 af 30. 3. 1995, s. 1.